

Sàpigues I Entenguis Produccions [SIEP]

Mostra al Centre de Lectura de Reus. Tardor 2020
Col·lecció Pere Anguera

Sàpigues I Entenguis Produccions [SIEP] és un projecte artístic que es va desenvolupar entre els anys 1981 i 1984 al Camp de Tarragona, tenint com a epicentre Reus.

La idea original va sorgir de la necessitat i la voluntat d'un grup d'artistes de crear una eina comunicativa que els permetés tenir una presència més gran dins del seu àmbit cultural, en aquest cas el món artístic, en detectar la manca de mitjans de difusió del seu treball quan aquest es desenvolupava fora dels circuits habituals del món de l'art, en aquell moment focalitzats a Barcelona.

La principal motivació va ser buscar solucions i crear un canal de difusió i promoció que cridés l'atenció sobre les propostes artístiques que es desenvolupaven en les comarques meridionals de Catalunya; i els mecanismes emprats per l'art postal facilitaven aquests objectius. Estratègies de supervivència condicionades per aquest entorn més immediat i per la voluntat de romandre en aquest indret, tot i les condicions poc favorables que ofería culturalment.

El col·lectiu sota el nom de Sàpigues I Entenguis Produccions va funcionar durant tres anys (del 1981 al 1984), i va realitzar 55 treballs de tiratges reduïts, que representen al voltant de 8.000 enviaments per correu postal i al voltant de 13.000 de distribuïts per altres mitjans —com és el repartiment a mà o els inclosos en diverses publicacions—, sense especificar mai l'autoria, individual o compartida, dels treballs.

SIEP es trobava situada en els marges —geogràfics, estilístics i ideològics— amb una forta càrrega experimental de difícil ubicació formal i estilística. En els seus treballs s'apuntaven temes i problemàtiques tractades en clau d'humor, ironia i acidesa, quan no agror, com el sexe, la religió o la política. Les trameses pretenien arribar a qualsevol tipus de públic, fos quin fos el seu nivell de coneixements —artístics o no—, una porta d'entrada planera i accessible, entenent que, un cop el receptor percep aquest punt de connexió i s'apropa al treball, les seves intencions i els seus

significats es poden anar bastint i el grau de complexitat es pot intensificar incorporant tots els nivells de lectura que es vulguin.

L'art postal o *mail art* és un moviment artístic d'intercanvi i comunicació a través del correu postal que neix als anys seixanta als Estats Units d'Amèrica i que s'engloba en l'art conceptual. És una xarxa d'intercanvi directe d'art entre els propis autors/artistes/músics/escriptors que facilita la comunicació al marge dels canals comercials i institucionals (galeries, museus, etc.).

Es va tractar d'un projecte molt polaritzat. L'inici dels enviaments, que van agafar els receptors desprevinguts i sense cap referència al seu origen i motiu, no deixava ningú indiferent i va provocar reaccions extremes contraposades, a favor i en contra, des de persones que es van sentir amenaçades políticament (com en el cas de la tramesa vinculada al 20-N, numerada i amb text en espanyol) i persones que es van sentir violentades sentimentalment (com en el cas de la felicitació de Nadal amb la imatge d'un cotxe esbocinat dins un sobre de dol), i que desfermaren crítiques bastant dures en el propi sector artístic, per part d'alguns "professionals de l'art" que titllaren les propostes de SIEP "d'un terrible mal gust" i, un cop deduït el possible origen i autoria dels enviaments, demanaven que els deixessin d'enviar les trameses. Aquesta actitud contrastava amb altres de signe totalment contrari, com la d'Arnau Puig, teòric del grup Dau al Set, que, en una visita a Reus i més concretament a la Sala Fortuny del Centre de Lectura, en conèixer un dels integrants del col·lectiu va dir-li "si fóssiu anglesos seríeu els Beatles".

Aquesta reacció s'atribueix al fet, tan senzill, que les trameses, anònimes, anaven adreçades a persones concretes, amb nom i cognoms, i les rebien a la seva adreça personal; això, d'alguna manera, feia que els receptors se sentissin interpel·lats directament, al contrari de les mostres convencionals d'art, en què el públic pot adoptar una postura externa i distant de la proposta. Aquest factor escurçava la distància entre els emissors, anònims, i els receptors, personalitzats, de cadascun dels enviaments, i d'aquí la desmesura de les reaccions.

En un inici el grup de receptors es va limitar a amics, col·legues, coneguts i espais d'àmbit bàsicament català, però el cercle es va anar ampliant a mesura que es recollien noves adreces, fins arribar a formar part del circuit internacional d'art postal, fet que va comportar rebre infinitat de treballs d'artistes de tot el món que, un cop classificats per països, denotava el comú denominador en què es trobava cada territori, de la precarietat i politització dels artistes dels països sud-americans i de l'Europa de l'Est a les excel·lències editorials dels artistes japonesos i dels EUA.

Els tiratges que es feien de cada edició variaven de cent a tres-cents exemplars de mitjana, i es distribuïen equitativament, procurant evitar que arribessin sempre als mateixos receptors.

L'any 1983 es va concedir a la SIEP el premi ACCA de la crítica d'art de l'Associació Catalana de Crítics d'Art "pel volgut caràcter alternatiu de les seves edicions com a sistema de comunicació proper a l'art postal i pel seu esperit crític i creatiu, proper a les avantguardes".

Aquell mateix any, la concessió d'una beca de la Generalitat de Catalunya va permetre iniciar l'edició d'un seguit de llibres d'artista de diversos formats: *Blocs, parets, columnes i banderes*, amb gravats de Francesc Vidal i text de Pere Anguera, amb pròleg de Marcel Pey, hivern de 1983 (50 exemplars); *Tenebrae*, de Marcel Pey, novembre de 1983 (50 exemplars); *Tara —Maca, Cotissure, Bruise—*, de Montserrat Cortadellas i pròleg de Quim Monzó, març de 1984 (50 exemplars); *Laxant depressiu*, glossa d'Antoni Mateu i nomogrames de Francesc Vidal, amb pròleg de Vagina Dentata Organ, tardor de 1984 (50 exemplars); *Kôhai*, amb textos de Rosa Pagès i originals de Francesc

Vidal, 1985 (50 exemplars); *XIV iguanes*, amb fotografies de Carles Fargas i textos de Pere Anguera, i pròleg d'Otto Mèlich, 1986 (50 exemplars); i *Grauman's Chinese Theatre, scripts* de Montserrat Palau i *story board* de Francesc Vidal, 1985, que, en no poder ser publicat en format de llibre, es va incloure al número 3 de la revista *Fenici* (2.000 exemplars). En aquest apartat de publicacions cal afegir *Collita vesprera. Sàpigues i entenguis, Obra social* (500 exemplars), com a catàleg alternatiu al catàleg oficial de l'exposició *Senyieinesperilloses* de la Caixa de Barcelona (1985).

Els llibres d'artista són llibres o objectes en format de llibre en els quals l'artista hi té una gran implicació, pensats com a obres d'art per elles mateixes, ja sigui com a peça única o d'una edició molt limitada i numerada.

SIEP va participar en multitud de mostres col·lectives internacionals d'art postal i va dur a terme les següents exposicions individuals, en algunes aportant obres úniques originals:

Els catorze cartells del mundial de futbol. Cafè-Sala d'Art Poetes (Tarragona) i Ajuntament de Vilaverd (1982).

Senyieinesperilloses. Sala Tarragona de la Caixa de Barcelona Obra Social, Tarragona (1983).

Sàpigues I Entenguis Produccions. Espai B5 125 de la Universitat Autònoma de Barcelona, Bellaterra (1984-1985).

Senyieinesperilloses. Centre de Lectura de Reus (1985).

From Siep and Back. IMAC, Sala Concertada, Reus (1994).

I, finalment, la llista de tots els qui van realitzar trameses i dels qui van col·laborar artísticament o d'una manera o altra amb la SIEP: Xavier Amorós, Pere Anguera, Albert Arnavat, Odile Arqué, Robert Bofarull, Josep Maria Calleja, Montserrat Cortadellas, Cori Duch, Equip Sínia, Pere Español, Pau Espinosa, Carles Fargas, Josep Guasch, Manel Llauredó, Joan Enric Madico, Antoni Mas, Antoni Mateu, Otto Mèlich, Carme Pagès, Mercè Pascual, Joan Pascual Mallada, Eugeni Perea, Anton Roca, Anton Roig, Joan Rom, Aureli Ruiz, Joan Serramià, Amèlia Solé, Magí Sunyer, Toni Torrell, Francesc Vidal i Maite Vidal; i Pau Aymat, Josep Maria Balanyà, Carles Maristany, Fina Masdeu, Quim Monzó, Rosa Pagès, Lluís Miquel Pérez, Marcel Pey, Arnau Puig, Josep Maria Ribas Prous, Ramon Salvat, Pau Sumoy i Vagina Dentata Organ.

Ite, missa est.

